

Overweging zondag 18 maart 2018 – Opgaan in God

Jaar B, 5^e zondag van de Veertigdagentijd

Jeremia 31, 31-34 / Hebreëën 5, 7-9 / Johannes 12, 20-33

Het is de week voordat de Goede Week begint. In dit Bijbelverhaal is het al Palmпасen. Jezus is zojuist Jeruzalem binnen gekomen en werd door Grieken gezocht. Dat het Grieken waren, niet-joden, is hier belangrijk: het betekent dat Jezus er niet alleen voor de joden of juist voor de bekeerlingen was, maar voor iedereen.

Jezus voorspelt in dit verhaal wat er zal gebeuren: de Mensenzoon zal verheerlijkt worden, maar niet vóóordat hij zal sterven. Hij spreekt over het graan dat moet sterven om vrucht voort te brengen en daarmee bedoelt hij zichzelf: Jezus zelf is het graan. *Hij* zal sterven, wachten in het donker en niettemin veel vrucht voortbrengen. *Hij* zal volledig opgaan in God.

Maar kunnen wij dat ook, opgaan in God?

In iemand opgaan is: helemaal vol zijn van de ander. Zoals wanneer we verliefd zijn. Vol van liefde, helemaal opgaan in die ander. Jezelf volledig vergeten. Overgave.

Zo gaat God op in ons. En Gods liefde is zelfs nog groter, nog onbaatzuchtiger, nog onvoorwaardelijker. God wijst ons onze zonden niet na, verwacht niet van ons dat we meer zijn dan we zijn. Hij heeft ons anders-zijn gewoon lief.

Kunnen wij dat ook, opgaan in God, in *die* Ander?

Kunnen wij ook onze verwachtingen loslaten, God vergeven als Hij niet doet wat wij eigenlijk van Hem vragen? Van Hem houden, ondanks lijden dat ons overkomt, ondanks Jezus' kruisdood? Durven wij op God te vertrouwen, zoals Jezus op Hem vertrouwde?

Als we Jeremia lezen, lezen we dat God zijn wet in ons hart heeft gegrift en ons onze misstappen vergeeft. God denkt niet meer aan onze zonden. God begint steeds weer opnieuw met ons: we hebben geen zondvloed, geen stenen tafelen meer nodig. Slechts Gods liefde voor ons. God is ons trouw: hij vergeeft ons telkens weer. Wat een vreugde kan ons dat geven!

Die vreugde, die weelde van Gods zegen – daarover spreekt ook de antwoordpsalm. Ons hart wordt zuiver door Gods erbarmen, door Gods barmhartigheid, door Gods liefde. De psalm is een smeekbede waarin we vragen om een zuiver hart en een vastberaden geest. Vastberaden, zodat we sterk worden en anderen kunnen vertellen over Gods liefde. In die wetenschap kunnen wij opgaan in God – in de wetenschap dat we niemand anders nodig hebben.

Zo sterk was Jezus ook. Vastberaden, trouw! Jezus gaat op in God. Hij geeft zich over aan die liefde die alles overwint. Hij is God trouw tot in de dood.

Ook wij worden uitgenodigd om Pasen vol vertrouwen tegemoet te zien. Ondanks dat we niet begrijpen waarom Jezus moest sterven. En misschien horen we eerst alleen maar gedonder, maar misschien horen we toch een hemelse stem.

Jezus spreekt over het leven beminnen en het leven haten; over het leven verliezen en het leven bewaren. Twee tegenstellingen die niet bij elkaar lijken te passen. Maar hier wordt de uiterste overgave bedoeld die Jezus ons zal voorleven: Hij die het leven bemint, Jezus dus, zal zich overgeven aan het kruis en zijn leven verliezen. Hij weet dat hij verraden en vervolgd zal worden en gaat toch het lijden niet uit de weg. Omdat hij weet dat de dood het einde niet is. Hij is vastberaden en sterk: bereid om *ons* te laten zien dat het lijden te overwinnen is. Zó is hij trouw. Aan ons èn aan God. Ondanks zijn eigen angst – want het liefst zou hij deze beker aan hem voorbij laten gaan.

We hoeven niet bang te zijn voor het lijden van Jezus, voor zijn dood aan het kruis. We mogen geloven dat het God is die het laatste woord heeft. De liefde. Niet de dood. God ontfermt zich over ons. *Hij* is ons ten diepste trouw. Ons: dat zijn wij allemaal, zonder uitzondering.

Wij worden door Jezus uitgenodigd om hem, het graan dat in het donker sterft, in ons hart te laten opbloeien, te laten groeien en vrucht te laten dragen. Laten wij ons hart herscheppen? Gods wet is dit graan!

Die stem uit de hemel was tot ons gericht. Ons hart herscheppen wij door verwachtingen los te laten, door de ander zichzelf te laten zijn. Door God zichzelf te laten zijn. Ons hart herscheppen wij door die liefde toe te laten en dat graan in onszelf te laten groeien. Die

liefde is overgave. Jezus trekt ons òp in Gods liefde. Met die liefde gaan ook wij op in God.
Met die liefde *leven* wij.

Amen.